

er parate til at lovgive på området, hvis så skulle være, for så vidt angår højesteretsdommeres bi-job helt specielt.

(Kort bemærkning).

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

Nu synes jeg, alle i dag er gået meget konstruktivt ind i denne her debat. Selv om det er sent, synes jeg måske lige, det kunne være rart at nå et lille spadestik dybere. Det er jo lettere, når vi ikke står så langt fra hinanden. Derfor vil jeg spørge hr. Jann Sjursen, om hr. Jann Sjursen har overvejet og vil tage konsekvenserne af følgende scenarie, som jeg ser for mig, hvis man kommer med et totalt forbud mod højesteretsdommere:

Vi ved, at der blandt arbejdsmarkedets parter er et ønske om specielt højesteretsdommere i specielle, meget store sager, og det er i hvert fald mit indtryk, at forudsætningen også er, at det netop er en bestemt højesteretsdommer, som har den autoritet, som en lærd højesteretsdommer har. Hvis vi nu forestiller os, at disse voldgiftssager kommer til at overgå til retssystemet i stedet for og belaster retssystemet, er hr. Jann Sjursen så parat til at tage de konsekvenser, og har hr. Jann Sjursen overvejet helt specielt, om vi dermed også skal forhindre arbejdsmarkedets parter i selv at udvælge deres voldgiftsdommere?

Det er to ret principielle spørgsmål, synes jeg.  
Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

**Jann Sjursen (KRF):**

Jeg synes da, det er fuldt ud relevante spørgsmål. For så vidt angår højesteretsdommerne, har vi sådan set overvejet det nøje, og vores grænse går meget bevidst lige præcis ved højesteretsdommerne; der siger vi nul bi-jobberi, fordi vi mener, at Højesteret som sidste instans skal være friholdt for det.

Så mener jeg sådan set ikke, at det er vores opgave at tilse, at arbejdsmarkedets parter f.eks. – som i fru Birthe Rønn Hornbechs eksempel her – kan få lige præcis de dommere i voldgiftssager, som de vil have, når der er andre hensyn, der vejer tungere. I denne sammenhæng er hensynet det, at vi ønsker en Højesteret, som man ikke på nogen som helst måde – og det er der heller ikke grund til at gøre i dag, vil jeg godt understrege – kan sætte nogen finger på i form af, at der kan være forskellige interesse modsætninger. Så må erhvervslivet og andre klare sig

med de begrænsninger, der kan være for øvrige dommeres bi-jobberi.

Det er vores synspunkt, og det kan selvfølgelig også føre til, at flere sager kommer for retterne i øvrigt, og det må man så leve med. Men hvis dommerne får mere tid, hvilket vi tror de gør, hvis man begrænser deres bi-jobberi, så tror jeg såmænd også, de klarer det.

**Formanden:**

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Margrete Auken.

**Margrete Auken (SF):**

Jeg vil først takke for den meget positive modtagelse og gøre fru Birthe Rønn Hornbechs ord til mine, at når man er så tæt på hinanden, har man også gode muligheder for at tage fat dér, hvor vi siger: Kan vi komme lidt længere ned i det, vi så skal have løst?

Vi siger allerførst – og jeg kan ikke helt høre, om vi er enige også om det der mere principielle punkt – at diskussionen om dommeres habilitet, som jo er en meget væsentlig del af dommeres status i det hele taget, nok bør gøre, at vi skal kigge så voldsomt på Højesteret, at det skal væk fra Højesteret, at de i hvert fald kommer økonomisk nogen steder hen.

Det er jo ikke bare i Canada, det er jo mange steder ude i verden. Jeg erindrer selv, at Folketingets Præsidium i Sydafrika havde et møde med forfatningskommissionen dér, og der kunne jeg ikke lade være med at spørge – der sad vi midt i diskussionerne herhjemme – hvordan det var med bi-job for dommere. De så på mig, som om jeg beskyldte dem for ikke at lave en ordentlig forfatning. Det var helt tydeligt, at de troede, det var en beskyldning, og at jeg sad og mistænkte dem for noget. Så måtte jeg, fordi vi jo var høflige, sige, at sådan gør vi hos os. Det var de meget forvirrede over. Det var ikke bare, fordi de ikke har tid til det, det var simpelt hen også et spørgsmål om, at der ikke skulle være nogen mulighed for at kunne anklage dem for noget som helst.

Det er jo også det, der står i dommerkonventionen, at de ikke alene skal være fuldstændig rene, men de skal også anses for at være det. Tvivlen må ikke kunne rejses. Der har man med de meget store beløb, det drejer sig om, jo ind imellem tvivl, ud over den tvivl vi har med hensyn til arbejdstiden.

Der var engang en vise om, hvad de laver i banken efter klokken tre. Og jeg tænker på, hvad